

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 194/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa „čl. 31 ods. 1“ Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1435316/2017 z 8. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“) doplnená na základe výzvy ústavného súdu z 30. januára 2018 podaním doručeným ústavnému súdu 26. februára 2018, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa „čl. 31 ods. 1“ Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1435316/2017 z 8. novembra 2017 (ďalej aj „rozhodnutie finančného riaditeľstva“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že finančné riaditeľstvo svojím rozhodnutím č. 1435316/2017 z 8. novembra 2017, ktoré bolo sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia doručené 14. novembra 2017, potvrdilo rozhodnutie mesta Trnava č. 348431/2017 zo 16. mája 2017, ktorým mesto Trnava vyrubilo sťažovateľovi daň z nehnuteľností na rok 2017 v sume 820,96 €.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Vo veci predmetného rozhodnutia totiž ide o vyrúbenie dane z nehnuteľností v majetku sťažovateľa, na území mesta Trnava neoprávnene a proti jeho vôli držaných a užívaných cudzími osobami, najmä však [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktoré, ako osoba, na území mesta žiadnu pôdu nevlastniaca, sťažovateľovi trvalé bráni v prístupe najmä na tie nehnuteľnosti v jeho majetku (pozemky v [REDAKOVANÉ], zapísané na [REDAKOVANÉ]), ktoré na území mesta Trnava drží a užíva ako nehnuteľnosti vo svojom samostatne oplotenom areáli, čím súčasne dlhodobo blokuje prístup sťažovateľa na ďalšie nehnuteľnosti v jeho majetku, identifikovateľné najmä ako stavby v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľa (stavby [REDAKOVANÉ], zapísané na [REDAKOVANÉ]). Toto sa totiž v podmienkach mesta Trnava deje i napriek účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého základnou úlohou pri výkone samosprávy obce/mesta je starostlivosť o všestranný rozvoj územia obce/mesta a potreby obyvateľov obce/mesta (vid'. § 1 /Základné ustanovenia/ ods. 2 cit. zákona), resp. účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého vo veciach, v ktorých plní obec/mesto úlohu štátnej správy, môže vydávať nariadenia len na základe splnomocnenia zákonom a v jeho medziach, teda, že také nariadenie nesmie byť v rozpore sústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, so zákonmi, s nariadeniami vlády, so všeobecne záväznými predpismi ministerstiev a ostatných

ústredných orgánov štátnej správy (vid'. §6 /Všeobecne záväzné nariadenia obce/ ods. 2 cit. zákona), resp. účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého samospráva obce/mesta , na ktorej má právo podieľať sa obyvateľ obce/mesta (vid'. § 3 /Obyvatelia obce/ ods. 5 cit. zákona) usmerňuje ekonomickú činnosť v obci/meste , a ak tak ustanovuje osobitný predpis, vydáva súhlas, záväzné stanovisko, stanovisko alebo vyjadrenie k podnikateľskej a inej činnosti právnických osôb a fyzických osôb a k umiestneniu prevádzky na území obce/mesta, resp. vydáva záväzné stanoviská k investičnej činnosti v obci/meste, utvára účinný systém kontroly a vytvára vhodné organizačné, finančné, personálne a materiálne podmienky na jeho nezávislý výkon (vid'. § 4 /Samospráva obce/ ods. 3 písm . d, e). Je teda pozoruhodné, že tak mesto Trnava, ktoré si je (nielen ako správca dane) veľmi dobre vedomé, za akých okolností predmetnú daň vyrubuje ako daň sťažovateľa, ako aj porušovateľ Finančné riaditeľstvo Banská Bystrica, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica v tejto súvislosti nekonštatuje, že vyrubovaním tejto dane, ako dane sťažovateľa z nehnuteľností v jeho majetku, ktorý protiprávne na území mesta Trnava užíva cudzia osoba, najmä ako nehnuteľnosti v jej samostatne oplotenom areáli, dochádza k porušovaniu ust. § 6 /Všeobecne záväzné nariadenie obce/ ods. 2 zákona č . 369/1990 Zb. o obecnom zriadení . Teda k porušovaniu zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, a to tak v dôsledku účinnosti príslušného VZN mesta Trnava, ako aj okolností , za ktorých je predmetná daň sťažovateľovi vyrubovaná.“

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa neobsahuje ani základné náležitosti podania uvedené v § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd „Výzvou na doplnenie sťažnosti“ z 30. januára 2018 vyzval sťažovateľa na doplnenie sťažnosti s poučením o následkoch nedoplnenia podania a ďalšom postupe ústavného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V doplnení sťažnosti, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 26. februára 2018, sťažovateľ uvádza:

„Na základe Výzvy Ústavného súdu Slovenskej republiky na doplnenie sťažnosti, ktorá bola sťažovateľovi doručená dňa 05. februára 2018, sťažovateľ svoje podanie zo dňa 13. januára 2018 dopĺňa nasledovne:

Vo veci sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti porušovateľovi Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica ide o sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa Čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky .

K prvej časti (Skutkový stav) podania, ktoré sťažovateľ adresoval Ústavnému súdu Slovenskej republiky dňa 13. januára 2018 sťažovateľ dopĺňa:

V osobe porušovateľa ide o inštitúciu, zriadenú podľa zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, v znení neskorších predpisov, a vykonávajúcu svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky.

Pokiaľ teda ide status porušovateľa, resp. jeho zriadenie, postavenie a kompetencie, podľa zákona č . 333/2011 Z. z. je porušovateľ osobou, ktorá

- riadi a kontroluje daňové úrady, colné úrady a Kriminálny úrad finančnej správy;*
- informuje osoby o ich právach a povinnostiach vo veciach daní a poplatkov a o ich právach a povinnostiach podľa osobitného predpisu;*

- informuje obce vo veciach daní a miestneho poplatku , ktoré spravujú, vo veciach správy daní a o osobitnom predpise a vyššie územné celky vo veciach dane, ktorú môžu ukladať podľa osobitného predpisu;*

- rozhoduje o odvolaniach proti rozhodnutiam daňových úradov, colných úradov a Kriminálneho úradu finančnej správy a preskúmava ich rozhodnutia mimo odvolacieho konania;*

- robí úkony, okrem vyrubovacieho konania, ktoré inak patria do pôsobnosti daňových úradov. colných úradov a Kriminálneho úradu finančnej správy, ak*

2. hrozí nebezpečenstvo ujmy na zdraví alebo majetku alebo ohrozenie života a jeho odvrátenie nemožno inak dosiahnuť.

Pokiaľ teda ide o konanie, v ktorom dochádza k porušovaniu základných práv sťažovateľa, v danom prípade ide najmä o rozhodnutie porušovateľa, ktorým porušovateľ potvrdil rozhodnutie mesta Trnava (správcu done), ktorým mesto Trnava sťažovateľovi opakovane vyrubuje daň z nehnuteľností v jeho majetku (pozemky), ktoré cielene s vedomím mesta Trnava, využíva cudzia osoba ( ), sťažovateľovi trvale brániaca v prístupe najmä na tie nehnuteľnosti z jeho majetku, ktoré drží a užíva ako nehnuteľnosti (pozemky) vo svojom samostatne oplotenom areáli, čím súčasne blokuje prístup sťažovateľa na ďalšie nehnuteľnosti v jeho majetku (stavby). V tejto súvislosti je však nemenej dôležité uviesť, že ide o osobu dôvodne podozrivú z duplicitného platenia predmetnej dane.

Právoplatné rozhodnutie porušovateľa, teda rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica zo dňa 09. 11. 2017 (č.: 1435316/2017) sťažovateľ Ústavnému súdu Slovenskej republiky odoslal v prílohe svojho podania zo dňa 13. januára 2018. Ostatné fakty na správne pochopenie a zváženie celej situácie v konaní proti porušovateľovi základných práv sťažovateľa, boli Ústavnému súdu Slovenskej republiky sťažovateľom odoslané v prílohe podania sťažovateľa zo dňa 13. januára 2018.

V prílohe sťažovateľ súčasne pripája:

- Podanie (Vec: Náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky) Splnomocnenie, ktoré dňa 19. februára 2018 adresoval Centru právnej pomoci, Kancelária Bratislava, Námestie slobody 2906/12, 810 05 Bratislava 15;

- Úradne overené Splnomocnenie zo dňa 19. februára 2018, ktorým sťažovateľ splnomocňuje Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, Námestie slobody 2906/12, aby sťažovateľa zastupoval v konaní proti porušovateľovi Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica .“

II.A

Posúdenie podanej sťažnosti v kontexte právomocí ústavného súdu

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ešte predtým ako sa ústavný súd začne zaoberať samotnou vecnou stránkou je vždy povinný preskúmať procesné náležitosti sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti a zároveň neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, sa ňou môže zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutím finančného riaditeľstva došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a „čl. 31 ods. 1“ (sťažovateľ mal zrejme na mysli čl. 36 ods. 1, pozn.) listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených

kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Z pripojených podkladov k podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa síce z dôvodu uplatnenia svojich práv pred podaním tejto sťažnosti obrátil na všeobecné súdy, avšak v inej záležitosti (neoprávnené užívanie pozemkov). Posúdenie postupu a konania všeobecných súdov bolo predmetom jeho sťažnosti podanej ústavnému súde v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 6442/2016 a sp. zn. Rvp 407/2017, nie však v tejto jeho sťažnosti.

Ústavný súd z dôvodu, že sťažovateľ vo vzťahu k finančnému riaditeľstvu zrejme nevyužil pred podaním ústavnej sťažnosti všetky dostupné a účinné prostriedky nápravy pred iným (všeobecným) súdom (podanie správnej žaloby príslušnému krajskému súde v zákonom stanovenej lehote), túto časť jeho sťažnosti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods.1 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

II.B

Posúdenie podanej sťažnosti z hľadiska naplnenia formálnych náležitostí sťažnosti

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd opätovne (ako vo svojej výzve na odstránenie nedostatkov návrhu) konštatuje, že táto sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde musí sťažnosť ďalej obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. Podľa písmena c) citovaného zákonného ustanovenia musí sťažnosť taktiež obsahovať označenie, proti komu smeruje, musí sa uviesť porušovateľ práva identifikáciou najmä orgánu verejnej moci, pred ktorým je sťažovateľ účastníkom konania.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorú poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z čl. 125 až čl. 130 ústavy, má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na už uvedené a v súvislosti s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd taktiež konštatuje, že po výzve sťažovateľ k doplneniu sťažnosti priložil splnomocnenie na jeho zastupovanie pred ústavným súdom, v ktorom splnomocnil „*Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, Námestie slobody 2906/12, 810 05 Bratislava 15...*“, ktoré nemožno považovať za „splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom...“ podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý nepripúšťa zastupovanie navrhovateľa pred ústavným súdom iným subjektom (Centrom právnej pomoci), ale len konkrétnym advokátom. Splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom „sa musí pripojiť k návrhu na začatie konania“, čo doteraz sťažovateľ (napriek predchádzajúcim poučeniam ústavného súdu) neurobil ani v návrhu na začatie konania, ani v jeho doplnení a ani nepreukázal svoje majetkové pomery pre prípadné rozhodovanie ústavného súdu o ďalšom postupe v otázke ustanovenia advokáta ústavným súdom, preto jeho sťažnosť trpí aj nedostatkom nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ktorý aj s ohľadom na ďalej uvedené zistenia je dôvodom samým osebe na odmietnutie sťažnosti.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že aj samotná sťažnosť disponuje formálnymi nedostatkami, pretože samotný petit sťažnosti nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petitu) je neúplná a v kontexte obsahu sťažnosti nezrozumiteľná. Sťažovateľ síce namietal proti napadnutému rozhodnutiu finančného riaditeľstva, v rámci ktorého žiadal vysloviť porušenie označeného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zameral sa však len na „*zrušenie dotknutého rozhodnutia finančnej správy a vrátenie veci na ďalšie konanie...*“.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži práve inštitút povinného právneho zastúpenia (advokátom) v konaní pred ústavným súdom a z toho dôvodu je vylúčené, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je inak povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli

objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Na základe už uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek tomu, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] bol na nedostatky jeho podania ústavným súdom upozornený už vo výzve na odstránenie nedostatkov podania z 30. januára 2018, nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sa toto uznesenie nemuselo ani odôvodniť (§ 25 ods. 2 tretia veta zákona o ústavnom súde), avšak v záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd ústavný súd preskúmal nielen prítomnosť aj iných dôvodov, ktoré by odôvodňovali odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, ale aj absenciu iných dôvodov odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní a svoje zistené závery riadne z dôvodu zrozumiteľnosti aj odôvodnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018